

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIX. — Wydana i rozesłana dnia 30. lipca 1912.

Treść: (Nr 140—142.) 140. Obwieszczenie, dotyczące używania bankowych zapisów długu (obligacji kredytu przemysłowego i obligacji kredytu kolejowego) c. k. uprz. Austriackiego Zakładu kredytowego dla handlu i przemysłu w Wiedniu do korzystnego umieszczania kapitałów fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych. — 141. Ustawa, którą zmienia się ustawę karną z dnia 27. maja 1852. — 142. Ustawa, dotycząca zmiany niektórych postanowień ustawy o postępowaniu karnem.

140.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwami sprawiedliwości i spraw wewnętrznych z dnia 28. czerwca 1912,

dotyczące używania bankowych zapisów długu (obligacji kredytu przemysłowego i obligacji kredytu kolejowego) c. k. uprz. Austriackiego Zakładu kredytowego dla handlu i przemysłu w Wiedniu do korzystnego umieszczania kapitałów fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych.

C. k. uprz. Austriacki Zakład kredytowy dla handlu i przemysłu w Wiedniu wydaje w myśl § 6. swego statutu na podstawie przeznaczonych na kaucyę kapitałów w gotówce i papierów wartościowych, posiadających bezpieczeństwo pupilarne, dalej na podstawie wierzytelności hipotecznych z bezpieczeństwem ustawowem albo wierzytelności z obietnicą zapłaty lub gwarancji, daną przez państwo lub jedno z królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, osobną kategorię bankowych zapisów długu, a mianowicie obligacje kredytu przemysłowego i obligacje kredytu kolejowego, co do których zachodzą warunki, określone w § 8. ustawy z dnia 27. grudnia 1905, Dz. u. p.

Nr. 213, dotyczącej fundowanych bankowych zapisów długu. Na zasadzie § 8. powołanej ustawy uznaje się więc niniejszem obligacje kredytu przemysłowego i obligacje kredytu kolejowego powyższej kategorii, wydawane w myśl statutu przez c. k. uprz. Austriacki Zakład kredytowy dla handlu i przemysłu w Wiedniu, za nadające się do korzystnego umieszczania kapitałów fundacji, zakładów stojących pod nadzorem publicznym, urzędu pocztowych kas oszczędności, dalej pieniędzy pupilarnych, fideikomisowych i depozytowych, tudzież na kaucyę służbowe i handlowe.

Hochenburger wtr.

Zaleski wtr.

Heinold wtr.

141.

Ustawa z dnia 20. lipca 1912,

którą zmienia się ustawę karną z dnia 27. maja 1852, Dz. u. p. Nr. 117.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

1. Napis rozdziału piątego części pierwszej ustawy karnej ma opiewać:

O zastosowaniu okoliczności obciążających i łagodzących i o policzaniu aresztu śledczego.

2. Po § 55. należy zamieścić:

Policzenie aresztu śledczego na poczet kary.

§ 55 a.

Areszt tymczasowy i areszt śledczy, który skazany przebył przed ogłoszeniem wyroku pierwszej instancji, należy policzyć na poczet kar na wolności i kar pieniężnych, o ile skazany nie spowodował aresztu tego z winy swej.

3. Po § 266. należy zamieścić:

Policzenie aresztu śledczego na poczet kary.

§ 266 a.

Przepis § 55. a ma być zastosowany.

4. Uchyła się lit. k § 46.

Artykuł II.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Meniu Ministrowi sprawiedliwości.

Bad Ischl, dnia 20. lipca 1912.

Franciszek Józef wkr.

Heinold wkr.

Hochenburger wkr.

142.

Ustawa z dnia 20. lipca 1912,

dotycząca zmiany niektórych postanowień ustawy o postępowaniu karnem.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Ustawę o postępowaniu karnem z dnia 23. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 119, zmienia się następującymi postanowieniami:

1. § 6. ma opiewać:

Terminów, zakreślonych w ustawie niniejszej, nie można przedłużać, o ile wyraźnie nie postanowiono inaczej. Jeżeli terminy te mają biec od jakiegoś dnia oznaczonego, należy obliczać je w ten sposób, iż nie liczy się tego dnia.

Początek i bieg terminu nie ulega zmianie wskutek niedziel i dni świątecznych. Jeżeli koniec terminu przypada na niedzielę lub dzień świąteczny, wówczas należy uważać najbliższy dzień powszedni za ostatni dzień terminu. Droga rozporządzenia postanowi się, które dni mają być uważane w myśl ustawy za dni świąteczne.

Dni biegu pocztowego nie wlicza się do terminu.

Pisemne podania do sądu można wnosić także telegraficznie; w szczególności można telegraficznie założyć środek prawny. Bliższe przepisy co do postępowania urzędowego z takimi podaniami telegraficznymi wyda się drogą rozporządzenia.

2. Ustęp trzeci § 284. ma opiewać:

Zgłoszenie zażalenia nieważności ma skutek odwoławczy. Tylko z powodu zażalenia nieważności prokuratora państwa można wstrzymać wypuszczenie z aresztu oskarżonego, którego uwolniono, i to tylko wtedy, jeżeli zażalenie to zgłoszono zaraz po ogłoszeniu wyroku i jeżeli według zachodzących okoliczności uzasadnione jest przypuszczenie, iż oskarżony uchylił się od postępowania przez ucieczkę. Przeciw wypuszczeniu z aresztu niema środka prawnego.

3. Zdanie pierwsze § 285. ma opiewać:

Załączy się ma prawo wnieść do sądu w ośmiu dniach po zgłoszeniu środka prawnego, a jeżeli przed zgłoszeniem lub przy zgłoszeniu żądał odpisu wyroku, w ośmiu dniach po doręczeniu wywód powodów swego zażalenia, który ma być przedłożony w podwójnem wygotowaniu.

4. Ustępy drugi i trzeci § 294. mają opiewać:

Załączy się ma prawo wnieść do sądu w ośmiu dniach po zgłoszeniu środka prawnego, a jeżeli przed zgłoszeniem lub przy zgłoszeniu żądał odpisu wyroku, w ośmiu dniach po doręczeniu wywód powodów swego odwołania, który ma być przedłożony w podwójnem wygotowaniu. Musi on albo w tem piśmie albo przy zgłoszeniu wskazać dokładnie okoliczności, które mają uzasadnić odwołanie, gdyż w przeciwnym razie nie weźmie trybunał drugiej instancji odwołania jego pod rozwagę. Zgłoszenie, obejmujące powody odwołania, albo wniesiony na czasie wywód należy udzielić stronie przeciwnej z oznajmieniem, iż wolno jej wnieść w ośmiu dniach wywód wzajemny.

Po wniesieniu wywodu wzajemnego albo po upływie wyznaczonego do tego terminu należy przedłożyć wszystkie akta trybunałowi drugiej instancji, który rozstrzyga odwołanie na posiedzeniu niejawnem po wysłuchaniu starszego prokuratora państwa.

5. W §§ 352. i 357. należy słowa: „w trzech dniach” zastąpić słowami: „w ośmiu dniach”.

6. § 401. ma opiewać:

Rozpoczęcie wykonania kary na wolności, która nie przenosi jednego roku, można odroczyć na krótki czas, gdyby wskutek bezzwłocznego jej wykonania narażono skazanego na uszczerbek w zarobkowaniu lub w sposobie utrzymania niewinnej rodziny albo jeżeli odroczenie okazuje się niezbędnie potrzebne dla uporządkowania spraw rodzinnych.

Odroczenia takiego może dozwolić, po wystąpieniu prokuratora państwa, trybunał pierwszej instancji najwyżej na czas trzech miesięcy po prawomocności wyroku. Na dłuższe odroczenie może zezwolić tylko trybunał drugiej instancji dla przyczyn nader ważnych. Prośbę o takie odroczenie kary należy wnieść do trybunału pierwszej instancji, który przedkłada ją wraz z swą opinią.

Zezwolenie można uczynić zawisłem od dania zabezpieczenia (§ 193., ustęp 1.).

Jeżeli przewodniczący i prokurator państwa zgadzają się, aby zezwolić na odroczenie lub przedłożyć prośbę trybunałowi drugiej instancji z wnioskiem przychylnym, wówczas nie potrzeba uchwały senatu.

Przeciw tym rozstrzygnięciom niema środka prawnego.

Sąd ma uznać zabezpieczenie za przepadłe, jeżeli skazany z własnej winy nie rozpocznie kary w czasie właściwym (§ 193., ustęp 3.).

7. Po § 401. należy zamieścić paragrafy następujące:

§ 401 a.

Wykonania kary na wolności nie wolno z reguły przerywać.

Jeżeli wypadek śmierci lub pilna i ważna sprawa rodzinna wymaga niezbędnie obecności więźnia, który ma odpokutować karę na wolności, nieprzenoszącą jednego roku, przy tegoż rodzinie, wówczas może trybunał pierwszej instancji (§ 401.) zezwolić na przerwę w wykonaniu kary najwyżej na czas ośmiu dni. W danym razie może sąd zażądać zabezpieczenia lub zarządzić inne środki dla zapewnienia dalszego wykonania kary.

Jeżeli przewodniczący i prokurator państwa zgadzają się na dozwolenie przerwy, wówczas nie potrzeba uchwały senatu.

Przeciw rozstrzygnięciu niema środka prawnego.

§ 401 b.

Wykonanie kary na wolności, nieprzenoszącej sześciu miesięcy, na którą skazano osobę wojskową (z obrony krajowej), należy odroczyć lub przerwać na żądanie właściwej władzy wojskowej (obrony krajowej), jeżeli skazanego powołano do pełnienia służby.

8. § 409. ma opiewać:

Jeżeli skazany nie złoży kary pieniężnej zaraz przy ogłoszeniu wyroku, wówczas wzywa się go po prawomocności wyroku karnego do zapłacenia jej w ośmiu dniach pod rygorem przymusowego ściągnięcia.

Trybunał pierwszej instancji (§ 401.) ma prawo przedłużenia terminu zapłaty na odpowiedni czas jednak najwyżej na sześć miesięcy po prawomocności wyroku oraz prawo zezwolenia na ratalną spłatę grzywny w ciągu tego terminu. Jeżeli przewodniczący i prokurator państwa zgadzają się na dozwolenie odroczenia lub spłaty ratalnej, wówczas nie potrzeba uchwały senatu. Przeciw tym rozstrzygnięciom niema środka prawnego.

Grzywnę lub ratę, których nie złożono w czasie właściwym, należy ściągnąć według obowiązujących przepisów.

Ściąganie kosztów postępowania karnego (§ 381.) odbywa się według obowiązujących w tym względzie przepisów.

9. Ustęp piąty § 466. ma opiewać:

Tylko z powodu odwołania prokuratora państwa można wstrzymać wypuszczenie z aresztu oskarżonego, którego uwolniono, i to tylko wtedy, jeżeli odwołanie to zgłoszono zaraz po ogłoszeniu wyroku i jeżeli według zachodzących okoliczności uzasadnione jest przypuszczenie, iż oskarżony uchyli się od postępowania przez ucieczkę. Przeciw wypuszczeniu z aresztu niema środka prawnego.

Artykuł II.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi sprawiedliwości.

Bad Ischl, dnia 20. lipca 1912.

Franciszek Józef wkr.

Heinold wkr.

Hochenburger wkr.

